

АЛИС КЕЛЕН

Всичко,
което не сме
били

Превод от испански език
Ния Спасова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Todo lo que nunca fuimos*

Copyright © 2019 by Alice Kellen.

All rights reserved.

Превод Ния Спасова

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Тая Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Корица Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2617-3

*На Нейфа, Абрил и Сарай,
благодаря ви, че ви има... и за всичко останало*

Всяка революция започва и приключва с устните му.
Рупи Каур, *Други начини да използваш устата*

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Във всичките ми романи песни съпровождат много от сцените, които остават върху хартията. Музиката е вдъхновение. В този случай е нещо повече. Обвивка в някои моменти, нишка, която полека води героите. Може да намерите пълния списък с песни, които слушах, докато пишех романа, но ако идеята ви допада, ви каня да чуete някои от най-важните песни точно в момента, в който белязаха историята. Глава 24 – *Yellow submarine*. В глава 48 – *Let it be*. И в 76 глава – *The night we met*.

ПРОЛОГ

„Всичко може да се промени за миг.“ Чувала съм този израз много пъти в живота си, но никога не съм се спирала, за да го сдъвча, да вкуся значението на тези думи върху езика, когато ги раздробяш и разпокъсаш на парченца и ги почувстваш като свои. Това горчиво усещане придружава всички „ами ако...“, които се пръсват, когато се случи нещо лошо и се питаш дали е могло да го избегнеш, защото да преминеш от състояние да имаш всичко в това да нямаш нищо понякога отнема само една секунда. Само една. Както тогава, когато тази кола навлезе в насрещното платно. Или както сега, когато той реши, че няма за какво да се бори, и черните и сивите тонове отново погълнаха цветовете, които преди няколко месеца бяха разцъфнали покрай мен...

Защото в тази секунда той зави надясно.

Исках да го последвам, но срещнах бариера.

И знаех, че мога да продължа само наляво.

ЯНУАРИ

—

(ЛЯТО)

АКСЕЛ

Лежах на дъската за сърф, докато морето се полюшваше леко край мен. В този ден кристалната вода сякаш беше затворена в безкраен басейн – нямаше нито вълни, нито вятър, нито шум. Можех да чуя собственото си дишане и плясъка всеки път, като потопя ръцете си, така че спрях да го правя и само си стоях там, без да се движа, с поглед, забит в хоризонта.

Можех да кажа, че чакам да се смени времето и да хвана някоя добра вълна, но знаех, че през този ден нямаше да има нито една. Или чаках да мине време – нещо, което често правех. Но помня, че това, което наистина правех, беше да мисля. Да, да мисля за живота, защото имах усещането сякаш съм постигнал всичките си цели и съм изпълнил желанията си едно след друго. „Щастлив съм“, казах си. И мисля, че тонът, който отекна в главата ми, леко въпросителен, ме накара да повдигна вежди, без да отмествам поглед от поклащащата се повърхност. „Щастлив ли съм?“ – попитах. Не ми хареса това съмнение, което се надигна в главата ми, така живо, така привличащо вниманието ми.

Затворих очи, преди да се гмурна в морето.

После с дъската за сърф под ръка се върнах въпреки бос по пясъка на плажа и по пътеката с бурени. Отворих вратата с удар, защото винаги засядаше от

влагата, оставих сърфа на задната тераса и влязох. Сложих една кърпа, сгъната на две, върху стола и не се преоблякох, преди да седна на бюрото, което заемаше целия тъгъл на хола и беше разхвърляно. Или поне според някой разумен човек. За мен символизираше реда в най-голямото му проявление. Хартии, изписани с бележки, други с отхвърлени опити и с драсканици без смисъл. Отдясно имаше по-разчиситено пространство с химикалки, моливи, рисунки; върху тях календар с различни отметки, където отбелязвах сроковете за предаване на проектите, а от другата страна беше компютърът ми.

Прегледах натрупаните задачи, отговорих на няколко имейла, преди да продължа с проекта, по който работех в момента – туристическа листовка на Голд Коуст. Беше стандартна с илюстрация на плаж и извити линии за вълни, под които сърфираха няколко сенки без много детайли. Точно от поръчките, които най-много обичах: проста, бърза за правене, добре платена и обяснена. Нищо от типа „импровизирай“ или „искаме да видим твоите хрумвания“, просто „нарисувай един шибан плаж“.

След известно време си направих сандвич с малкото нещо, останали в хладилника, и си сипах второто кафе за деня без захар и студено. Тъкмо вдигах чашата към устата си, когато се звънна на вратата. Не беше много типично да имам неочаквани посещения, така че оставих кафето намръщен. Може би, ако в този момент знаех какво щеше да ми донесе това позвъняване на вратата, нямаше да отворя. Но кого залъгвам? Не можех да му обърна гръб никога. И щеше да се случи, при всички положения. Преди. След. Какво значение има? Имах усещането, че от самото начало беше като игра на руска рулетка с всички куршуми заредени; беше предопределено който и

да е да уцели сърцето ми.

Все още държах дръжката на вратата, когато си дадох сметка, че това не е обикновено посещение. Отдръпнах се, за да може Оливър да влезе в къщата, мълчалив и сериозен. Последвах го в кухнята и го попитах какво се е случило. Той не обърна внимание на кафето и отвори горния шкаф, където държах напитките, за да вземе бутилката с бренди.

– Не е зле за вторник сутрин – казах.

– Имам кофти проблем.

Изваках, без да казвам нищо, все още по хавлията, която си бях сложил, когато станах от бюрото. Оливър беше с дълъг панталон и бяла риза, загачена – от типа дрехи, каквито се кълнеш, че никога няма да облече.

– Не знам какво ще правя, не спирам да мисля за варианти, но ми свършиха всичките и мисля... мисля, че ще имам нужда от теб.

Това привлече вниманието ми, основно защото Оливър никога не искаше услуги, дори от мен, най-добрия му приятел отпреди да се научи да кара колело. Не го направи, когато преживя най-тежкия момент от живота си и отказа всякаква подкрепа, която му предложих, не знам дали заради гордост, дали защото мислеше, че ще ме натовари, или защото искаше да покаже на себе си, че може да се справи със ситуацията, колкото и трудна да беше.

Може би заради това не се поколебах:

– Знаеш, че ще направя всичко за теб.

Оливър изпи наведнъж напитката, остави чашата в мивката и се обърна към мен.

– Изпращат ме в Сидни. Временно е.

– Какво? – ококорих очи.

– Три седмици в месеца за една година. Искат да наглеждам новия филиал, който ще отварят, и ще се

върна, когато се установи. Искаше ми се да откажа офертата, но, мамка му, удвояват ми заплатата, Аксел. А сега имам нужда. Заради нея. Заради всичко.

Прокара нервно ръка през косата си.

– Една година не е толкова много... – казах.

– Не мога да я взема. Не мога.

– Какво означава това?

Да не се лъжем – досетих се какво се криеше зад онова „не мога да я взема“ и ми пресъхна устата в отговор, защото знаех, че не мога да откажа, не и когато те са двама от най-обичаните ми хора на света. Моето семейство. Не това семейство, което ти се пада по рождение, от него не се оплаквам, но семейството, което сам избираш.

– Знам, че това, за което те моля, е саможертва за теб. – Така си беше. – Но е единственото решение. Не мога да я взема в Сидни сега, когато вече е започнала годината, след като е изгубила миналата, не мога да я откъсна в този момент от всичко, което познава, вие сте единственото, което ни остава, и ще бъдат прекалено много промени. Да я оставя сама, също не е опция; страхува се и има кошмари и не е... Не е добре. Трябва Лиа отново да стане „себе си“, преди да отиде в университета следващата година.

Разтрих врата си и повторих каквото направи Оливър преди няколко минути – отворих шкафа, за да извадя бутилката бренди. Глътката ми сгря гърлото.

– Кога заминаваш? – попитах.

– След няколко седмици.

АКСЕЛ

Току-що бях навършил седем години, когато освободиха баща ми от работа и се преместихме да живеем в един бохемски град на име Байрън Бей. Дотогава винаги сме живели в Мелбърн, на третия етаж в един квартал с блокове. Когато пристигнахме в новия си дом, имах чувството, че все едно сме постоянно във ваканция. В Байрън Бей не е странно да видиш хората да вървят боси по улиците или в супермаркета, усещането е за лека атмосфера, почти без работно време, и мисля, че се влюбих във всяко едно кътче, преди дори да отворя вратата на колата и да ударя с нея момченцето с намръщена физиономия, което от този момент щеше да стане мой съсед.

Оливър имаше рошава коса, носеше широки дрехи и приличаше на дивак. Джорджия, майка ми, имаше навика често да разказва за този момент на семейните ни събирания, когато си пийнеш малко повече вино – казваше, че била на косъм да го замъкне в новата ни къща, за да го изкъпе. За щастие, семейство Джоунс се появиха точно когато го хвана за ръкава. Пусна го, като видя, че пред нея стои коренът на проблема. Господин Джоунс, усмихнат и с пончо, оцапано с цветни бои, ѝ подаде ръка. А госпожа Джоунс я прегърна, оставяйки я вцепенена на място. Баща ми, брат ми и аз се смяхме, докато гледахме шокираното ѝ лице.

– Предполагам, вие сте новите съседни – каза майката на Оливър.

– Да, тъкмо пристигаме – поясни баща ми.

Разговорът продължи още няколко минути, но Оливър не изглеждаше много заинтригуван да ни посрещне, така че го видях как с отегчено изражение изважда от джоба си прашка и едно камъче, с което се прицели в брат ми Джъстин. Уцели от първия път. Аз се усмихнах, защото вече знаех, че ще се разбираме много добре.

ЛИА

Here comes the sun, here comes the sun... Мелодията на тази песен се повтаряше в главата ми, но нямаше и следа от това слънце в черните линии, които чертаех по листа. Само мрак и прави дебели линии. Забелязах как сърцето ми започна да бие по-силно, по-трудно, по-хаотично. Тахикардия. Смачках листа, хвърлих го и легнах на леглото с ръка на гърдите, опитвах се да дишам..., да дишам...

АКСЕЛ

Слязох от колата и се качих по стъпалата до входа на къщата на родителите ми. Точността не беше моето нещо, така че пристигнах последен за семейния обяд, както всяка неделя. Майка ми ме посрещна, както среса косата ми с пръсти и ме пита дали тази лунничка, която имах на рамото, е била там и миналата седмица. Баща ми завъртя очи нагоре, когато я чу, и ме прегърна, преди да вляза в хола. Щом влязох, пленниците се хвърлиха в краката ми, докато Джъстин не ги отлепи, обещавайки им шоколадчета.

– Продължаваш ли с подкупите? – попитах.

– Това е практична техника – отговори примирено.

Близнаците се засмяха тихичко и трябваше да проявя воля, за да не се присъединя към тях. Бяха дяволчета. Две очарователни дяволчета, които не преставаха да крещят „Чичо Аксел, качи ме“, „Чичо Аксел, свали ме“, „Чичо Аксел, купи ми това“, „Чичо Аксел, застреляй се“ и други подобни неща. Бяха причината, поради която по-големият ми брат оплешивяваше (макар че никога не си признаваше, използваше продукти против косопад) и заради която Емили, момичето, с което започна да излиза в училище и което стана негова съпруга, беше намерила убежище в удобството да носи клинове и да се усмихва, когато някое от отрочетата ѝ повърне върху нея или

реши да ѝ нарисува дрехите с маркер.

Поздравих небрежно Оливър и се приближих до Lia, която седеше на масата, загледана в шарката на лианите, които се виеха по ръба на гаража. Вдигна поглед към мен и когато седнах, я сръчках приятелски с лакът. Не отговори. Не и както би го направила преди, с тази усмивка, която заемаше цялото ѝ лице и можеше да освети цяла стая. Преди да успее да ѝ кажа нещо, баща ми се появи с поднос с пълнено пиле, който остави по средата на масата. Вече се оглеждах настрани притеснен, когато майка ми ми подаде една купа със задушени зеленчуци. Усмихнах ѝ се благодарен.

Хранехме се и не спирахме да говорим за това и онова – за семейното кафе, за сърф сезона, за последната заразна болест, която майка ми беше открила, че съществува. Единствената тема, която не бе засегнатата, всъщност цареше из въздуха, колкото и да се опитвахме да не ѝ обръщаме внимание. Когато дойде време за десерта, баща ми се прокашля и знаех, че му беше писнало да се прави, че нищо не се случва.

– Оливър, момче, добре ли си помислил?

Всички го погледнахме. Всички без сестра му. Lia не отлепи поглед от чийзкейка.

– Решението е взето. Ще мине бързо.

Майка ми се изправи демонстративно и вдигна салфетката си към устата, но не успя да скрие хлипането и отиде към кухнята. Поклатих глава за „не“, когато баща ми поиска да я последва, и реших да успокоя ситуацията. Поех дълбоко дъх и се подпрях на плота до нея.

– Мамо, не прави това, нямат нужда от това сега...

– Не мога да го избегна, синко. Това положение е нетърпимо. Какво още може да се случи? Беше ужасна година, ужасна...

Можех да кажа някаква тъпотия като „не е кой знае какво“ или „всичко ще се оправи“, но нямаше смисъл, защото беше ясно, че нищо не можеше да е същото. Животите ни не само че се промениха в деня, в който господин и госпожа Джоунс загинаха в катастрофата, ами се превърнаха в други животи, различни, с две отсъствия, които винаги се усещаха така силно, както рана, която забира и никога не успява да се затвори.

От деня, в който стъпихме в Байрън Бей, бяхме станали едно семейство. Ние. Те. Всички заедно. Въпреки всичките ни различия: семейство Джоунс ставаха всяка сутрин с мисълта за „сега“, а майка ми във всяка минута се тревожеше за бъдещето; едните бяха бохеми артисти, свикнали да живеят с природата, а другите познаваха само живота в Мелбърн; всичките „да“ и „не“, които се повдигаха на един и същи въпрос; различните мнения и дискусиите, които продължаваха до среднощ всеки път, когато вечеряхме в градината...

Бяхме неразделни.

А сега всичко е счупено.

Лицето на майка ми плувна в сълзи.

– Как му хрумва да те остави да се грижиш за Лиа? Можеше да потърсим варианти, да направим бързо разместване в хола и да го разделим на две стаи или да купим разтегателен диван. Знам, че не е най-удобното и че има нужда от свое пространство, но колкото и да ти се иска, ти не можеш да се грижиш дори за някоя животинка.

Повдигнах вежди, леко възмутен.

– Но аз имам животинка.

Майка ми ме погледна учудена.

– Така ли, и как се казва?

– Няма име. Все още.

Всъщност не беше „моята животинка“, аз не съм много съгласен да имам живи същества на моя територия, но понякога една шарена котка, много слаба и мразеща всички, се появява на задната ми тераса да търси храна и аз ѝ давам каквото е останало от деня. Някои седмици се появява три или четири пъти, друг път дори не си прави труда да се приближи.

– Това ще е катастрофа.

– Мамо, аз съм на почти трийсет години, мога да се грижа за нея. Това е най-разумно. Вие сте по цял ден в кафето, а когато не сте, трябва да се грижите за близнаците. И няма да спи една година в хола.

– Какво ще ядете? – настоя.

– Храна, мамка му.

– Тази уста, синко.

Обърнах се и излязох от кухнята. Отидох при колата, взех смачкания пакет цигари, който държах в жабката, и се отдалечих. Седнах на ниския бордюр, запалих цигара, загледан в клоните на дърветата, които вятърът накланяше. Това не беше кварталът, в който израснахме, в който семействата ни се преплетоха и станаха едно цяло. Двете къщи се продаваха; родителите ми се преместиха в малка къща с една спалня в центъра на Байрън Бей, която се намираще много близо до кафето, което отвориха преди повече от двамадесет години, когато се нанесохме тук. Нямаха друга причина да останат да живеят в покрайнините – Джъстин и аз се бяхме изнесли, бяха загубили съседите си, а Оливър и Лиа се бяха преместили в къщата, която той взе под наем, за да е самостоятелен, малко след като завършихме университета.

– Мислех, че вече не пушиш.

Присвих очи заради слънцето и вдигнах глава към Оливър. Издишах дима от цигарата, докато той сядаше до мен.

– Няколко цигари на ден не се броят за пушене. Поне не както при другите хора, които наистина пушат.

Той се усмихна, взе една цигара от пакета и я запали.

– Вкарах те в сериозен проблем, нали?

Предполагам, че да се окажа изведнъж отговорен за едно момиче на деветнадесет години, което не приличаше изобщо на момиченцето, което беше преди години – да, би могло да се нарече „проблем“. Но си спомних за всичко, което Оливър е правил за мен – от това да ме научи да карам колело до това че му ступиха носа, когато се намеси в един бой по моя вина, докато учехме в Бризбейн. Въздъхнах и загаших цигарата в земята.

– Ще се оправим – казах.

– Лиа може да ходи на училище с колело, а останалото време по принцип го прекарва в стаята си. Не успявам да я изкарам оттам, нали се сецаш – всичко да е същото. И има няколко неща, но ще ти разкажа по-натат. Аз ще идвам всеки месец...

– Спокойно, не звучи толкова сложно.

Няма да е сложно за мен, не и в същия смисъл, както щеше да е за него. Просто трябваше да свикна да живея с някого, нещо, което не ми се беше случвало от години, и да се контролирам. Моят контрол. Останалото ще го решаваме на момента. След инцидента на Оливър му се наложи да се откаже от безгрижния начин на живот, с който бяхме израснали, за да се грижи за сестра си и да започне работа, която не му харесваше, но му носеше добра заплата и стабилност.

Моят приятел пое въздух и ме погледна.

– Ще се грижиш за нея, нали?

– Мамка му, разбира се, че да – уверих го.

– Добре, защото Лиа... Тя е единственото, което

ми остава.

Кимнах и беше достатъчен само поглед, за да се разберем: да бъде той спокоен и да знае, че ще направя всичко по силите си Лиа да е добре и аз да съм наясно, че може би съм човекът, на когото Оливър има най-голямо доверие.

АКСЕЛ

Оливър вдигна чашата си с усмивка.

– За добрите приятели! – извика.

Отпих от коктейла, който току-що ни бяха сервирали. Беше последната събота преди Оливър да замине за Сидни и го бях убедил, въпреки че се дърпаше, да излезем за малко. Вечерта завърши на обичайното място, в Каванба, едно заведение на открито, почти в покрайнините и близо до брега. Името на мястото е името на коренните жители на зоната, означава „място за срещи“ и така описва духа на Байрън Бей. Барът, където сервираха напитките, и малкото маси бяха боядисани в морскосиньо в синхрон с покрива от слама, палмите и люлките, които висяха от покрива и служеха за седалки покрай бара.

– Не мога да повярвам, че заминавам.

Сръчках го с лакът и той се засмя без настроение.

– Само една година е и ще се връщаш всеки месец.

– А Лиа..., за бога, Лиа...

– Аз ще се грижа за нея – повторих, защото му бях повтарял една и съща фраза всеки ден, откакто онази сутрин му отворих вратата и измислихме плана. – Това сме правила винаги, нали? Излизаш на повърхността, продължаваш напред, това е ключът.

Потърка си лицето и въздъхна.

– Де да беше все още толкова лесно.

– Все още е. Хайде, да се забавляваме. – Изправих

се, след като отпих последната глътка. – Отивам за още две, от същото ли искаш?

Оливър кимна и аз се отдалечих от масата, като спирах тук-там да поздравя няколко познати; почти с всички имахме добри отношения в този малък град, макар и да бяха повърхностни. Подпрях се с лакът на бара и се усмигнах, когато Мадисън направи физиономия, след като сервира две питиета на клиентите, които седяха отстрани.

– Идваш за още? Опитваш да се напиеш ли?

– Не знам. Зависи. Ще се възползваш ли от мен, ако го направя?

Мадисън сдържа усмивката си, докато взимаше бутилката.

– Ти искаш ли да го направя?

– Знаеш, че с тебе – винаги.

Подаде ми чашите и ме погледна право в очите.

– Да те изчакам ли, или имаш планове?

– Тук ще съм, когато свършиш.

С Оливър прекарахме остатъка от вечерта между напитките и спомените. Както онзи път, когато се обадихме на баща му, защото се бяхме напили на плажа, и вместо да ни прибере къщи, той реши да ни нарисува в тетрадката си, така проснати на пясък по неподходящ начин, за да може после да копира рисунката и да я залепи по стените на къщата ми и в дома на семейство Джоунс като напомняне какви идиоти сме били. Дъглас Джоунс имаше специално чувство за хумор. Или онзи път, когато се забъркахме в хубава каша в Бризбейн в деня, в който си взехме трева, напушихме се така, че си отрязах главата от смях и хвърлих в морето ключовете от апартамента, който бяхме наели. Оливър отиде да ги търси, като влезе във водата, облечен с дрехите си, а аз се превивах от смях на брега.

По онова време си бяхме обещали винаги да живеем така, както на онова място, където сме израснали, което беше толкова просто, спокойно, вкоренило в същината си сърфа и контракултурата.

Погледнах Оливър и задържах дъха си, преди да отпия.

– Ще се прибирам, не искам да я оставям сама повече – каза ми.

– Добре. – Засмях се, като видях, че залитна, а той ми показа среден пръст и остави няколко банкноти на масата. – Ще говорим утре.

– Ще говорим.

Постоях още малко с група приятели. Гавин ни разказа за новата си приятелка, туристка, която дошла преди два месеца и в крайна сметка щяла да остане за неопределено време. Джейк ни описа три или четири пъти дизайна на новата си дъска за сърф. Том просто пиеше и слушаше другите. Аз спрях да мисля, докато заведението се изпразваше, когато почваше да се разсъмва. Когато последният клиент си тръгна, заобиколих бара, отворих вратата и влязох вътре.

– Припомни ми защо съм толкова търпелив.

Мадисън ми се усмихна, спусна щорите, тръгна към мен и изви устни в чувствена усмивка. Пръстите ѝ се озоваха на колана на дънките ми и ме дръпнаха, докато устните ни не се срещнаха.

– Защото те възнаграждавам добре... – прошепна.

– Припомни ми малко.

Свалих късия ѝ потник. Не носеше сутиен. Мадисън се притисна в мен, преди да ми разкопчае копчето на панталона и бавно да застане на колене. Когато ме пое с уста, затворих очи и се подпрях с ръка на отсрещната стена. Пръстите ми потънаха в косата ѝ, като я насочвах да се движи по-бързо, по-дълбоко. Бях на път да свърша, когато се отдръпнах. Сложих

си презерватив. И после проникнах в нея, опряна срещу стената, сграбчих я силно, разпалвайки се всеки път, като я чувах да стене името ми, чувствайки само онзи момент; удоволствието, секса, нуждата. Само това. Толкова перфектно.

ФЕВРУАРИ

(ЛЯТО)

ЛИА

Колата напредваше по безасфалтовия път и след обедното слънце беше оцветило небето в оранжево. Не исках да го гледам, не исках цветовете, нищо, което можеше да ми донесе спомени и мечти, които бях оставила назад.

– Не усложнявай нещата за Аксел, прави ни голяма услуга, наясно си с това, нали? И яж. Опитай да си добре, става ли? Каж ми, че ще го направиш.

– Ще опитам – отговорих.

Оливър продължи да говори, докато не спря пред една къща, заобиколена от палми и диви храсти. Била съм само няколко пъти в къщата на Аксел и всичко ми се стори различно. Аз бях различна. През последната година той идваше от време на време в нашия апартамент. Затворих очи, когато една мисъл ме връхлетя изведнъж – тази, която крещеше, че ако това се беше случило преди, самият факт да споделяме един покрив щеше да провокира гъдел в корема ми и бучка в гърлото. В този момент обаче не чувствах нищо. Това се случи след инцидента: следата, която остави в мен, една огромна и разрушителна празнота, върху която беше невъзможно да построиш нещо, защото нямаше дъно. Просто вече не чувствах. Не исках и да го правя отново. По-добре беше да живея така в летаргия, отколкото с болка. Понякога имаше възходи, някое неочаквано качване, сякаш нещо се

опитваше да си проправи път в мен, но успях да го контролирам, накрая успях. Беше като тесто за пица пред мен, цялото с неравности и бучки, точно преди да реша да мина с точилката и да го направя съвсем равно.

– Готова ли си? – Брат ми ме погледна.

– Предполагам, че да – свих рамене.